

Truyền Thông Trung Thực hay Loại Văn Minh Nửa Vời?

Huỳnh Quốc Bình

LTG: Không ít người than vãn với tôi rằng, có kẻ sử dụng phương tiện truyền thông để trắng trợn bênh vực VC và tìm cách miệt thị những người đấu tranh cho chính nghĩa dân tộc, dù chúng cũng nhận mình là người tỵ nạn VC. Bọn này lên đài, viết báo chê bai những nỗ lực chống cộng tại hải ngoại, mà chúng cho là vô ích, với mục đích làm nhục chí đấu tranh của người khác. Chúng hô hào là phải chống cộng "văn minh" tức là phải ăn nói tử tế và lễ độ với bọn VC... Nhưng lại có những hành vi và lời nói ngu xuẩn khi công khai xúc phạm người chống cộng. Tôi cho đây là cái đám "khôn nhà dại chợ", khờ với địch nhưng trịch thượng với phe ta. Vậy mà lúc nào cũng tưởng mình là chống cộng theo kiểu "văn minh". (HQB)

Tập đoàn cộng sản vô thần là một đảng cướp, chúng xem thường nhân nghĩa và chà đạp luân lý đạo đức con người mà còn biết sử dụng phương tiện truyền thông cho mục tiêu bất chính thì tại sao những người Việt Quốc Gia có chính nghĩa đang chống lại những hành động phi nhân của chúng, không quyết tâm khai thác phương tiện này để giúp nhau có đủ tin tức, dữ kiện hầu nghĩ đúng và làm đúng cho các mục đích cao đẹp mà chúng ta theo đuổi?

Điều đáng buồn là có những người nhận mình là người "quốc gia" hoặc "chống cộng" hoặc không muốn "dính dấp đến chính trị" nhưng lại có những chủ trương, hô hào, ủng hộ những cá nhân, cơ quan truyền thông có lối hành xử theo loại "văn minh nửa vời" khi mẫn cán ca ngợi, bao che các hành động gian ác của đảng cướp VC. Đơn cử, tại Hoa Kỳ này, có kẻ ban ngày dùng báo, đài phát thanh, truyền hình, trung tâm băng nhạc của mình hô hào "làm văn hóa" hay "đấu tranh cho một Việt Nam có tự do dân chủ"; sống nhờ tiền của đồng bào, nhưng đêm về thì lại "chăn gối với kẻ thù VC". Chúng không ngần ngại vác mặt đến tận hang ổ VC hoặc tiếp rước phái đoàn VC, mang cả cán bộ cao cấp trong tòa đại sứ VC về nhà ca hát, tiệc tùng ăn nhậu... Bị tố cáo, sau khi không còn có thể chối cãi, chúng đành phải thú nhận nhưng lại sử dụng phương tiện truyền thông của mình để vu khống, mạ lỵ, lăng nhục, hăm he kiện tụng những người tố cáo hành vi đen tối của chúng. Chưa hết, cái đám "ăn cơm Quốc Gia thờ ma cộng sản" chuyên làm chuyện "dọn cỗ cho VC nó xơi", hoặc giống như kẻ đại "tự đá vào mồm" mà còn cho rằng mình là "công bằng", tôn trọng "luật pháp" hoặc làm truyền thông "trung thực". Vậy mà không thiếu những người nhận mình là người "quốc gia chống cộng", là người biết luật, là nhà báo, là nhà văn, sử dụng danh tiếng cá nhân, mảnh khõe viết lách và sự lẻo mép của mình để viết bài, ra sách... trắng tráo bênh vực bọn lừa đảo đồng bào mà không chột dạ.

Hí họa: Tự đá vào mồm

Bổn phận của các cơ quan truyền thông

Truyền thông có bổn phận phải cung cấp cho độc giả, khán thính giả những điều đúng sự thật và tích cực trong tinh thần trách nhiệm. Ngày nay ít còn ai nghi ngờ về nhận xét rằng: Con người đang sống trong thời buổi tin học, và phương tiện truyền thông thật sự đã mang mọi người đến gần với nhau. Ai cũng biết điều này nhưng số người sử dụng phương tiện truyền thông cho mục đích cao đẹp vẫn còn giới hạn so với những kẻ khai thác phương tiện này cho mục tiêu bất chính như đã

nói. Vì sự hữu hiệu và nhanh chóng của phương tiện này, nên các chế độ độc tài, điển hình là bọn cộng phi tại Việt Nam ngày nay nắm giữ hay khống chế hết các phương tiện đó. Việc sử dụng Internet bị VC kiểm soát gắt gao bằng bức tường lửa (firewall). Tại hải ngoại VC ảnh hưởng những cá nhân hay cơ quan truyền thông tuy nhận mình là "quốc gia" hay "chống cộng" nhưng chuyên làm lợi cho VC bằng cái vỏ bọc "tự do ngôn luận" hay "tôn trọng sự thật".

Ngày nay VC sẽ không ngu dại xâm nhập hay tiến gần người Việt Nam ở hải ngoại bằng nón cối, dép râu, súng AK, hoặc sử dụng biểu tượng của chúng một cách trắng trợn nữa, mà hầu hết đều qua vỏ bọc văn nghệ sĩ, tu sĩ, trí thức, thương gia, từ thiện, giảng đạo, truyền thông "trung thực", hoặc "giao lưu văn hóa" v.v... Thành phần này mới chính là tay sai của VC, kẻ thù của dân tộc Việt Nam hay những người chống cộng chân chính tại hải ngoại.

Hí họa: Gánh xiệc của bọn đầu trâu, mặt ngựa đang diễn tồng cho đảng VC

Truyền thông cần chính xác

Tôi muốn nói sự chính "chính xác" để phục vụ cho lẽ công chính chứ không phải chính xác theo kiểu "nạp đạn" cho kẻ thù nó tác xạ vào người lương thiện, tử tế. Đừng quên là bọn VC có trong tay hàng ngàn phương tiện truyền thông để quảng bá những điều dối trá, có lợi cho sự tồn tại của chế độ... Vậy thì cho dù chúng ta có muốn "trung thực" hay "văn minh" cỡ nào đi nữa thì cũng đừng mơ hồ mà chìm đắm trong cái loại "chính xác" hay "trung thực" toàn có lợi cho kẻ thù của mình.

Thà cứ để VC căm thù chúng ta hơn là tình nguyện làm tay sai không công hay tỏ ra nịnh bợ chúng nó, khiến chúng có cơ khinh bỉ chúng ta. Nếu chúng ta có bằng chứng cơ quan truyền thông nào, hội đoàn nào, tổ chức nào, đảng phái nào, trung tâm băng nhạc nào, tu sĩ tôn giáo nào, cá nhân nào nói hay làm những điều có lợi cho VC thì chúng ta phải lập tức cùng nhau cô lập và tẩy chay đám người đó thay vì "vô tư" ủng hộ trực tiếp hay gián tiếp, hoặc đứng đưng đứng nhìn mà không thấy chột dạ.

Cần biết mình là ai?

Người ta cũng thường nghe thấy nhiều cơ quan truyền thông của người Việt tại hải ngoại, cũng nhận mình là người Quốc Gia mà lại trân trọng sử dụng những từ ngữ, tên tuổi, danh xưng hay địa danh nổi tiếng do đảng VC áp đặt lên miền Nam sau ngày 30-4-75. Khi làm điều này họ lý luận rằng: cần phải có những ngôn ngữ thích hợp cho người nghe để ảnh hưởng được họ, hoặc phải tỏ ra cởi mở, văn minh để thu hút thính giả thay độc giả... Dĩ nhiên, tại các nước dân chủ, quyền tự do ngôn luận được triệt để tôn trọng, nhưng khi sử dụng cái quyền đó, chúng ta cần biết rõ bản chất của sự việc và biết mình là ai và đang làm gì?

VC không ngừng xâm nhập:

Tôi không biết chủ trương của các tờ báo hay chương trình phát hình, phát thanh của người Việt Nam có để ý đến điều này hay không, nhưng nhận xét của riêng tôi thì các loại chữ nghĩa trích thượng và văn chương dị hợm của VC đã tràn ngập tại hải ngoại. Chúng đã xâm nhập vào từng gia đình người Việt thuộc mọi tầng lớp bằng nhiều thể loại khác nhau, còn những chủ trương "văn minh" hay "hài hoà", tức là phải "nói những điều thích hợp cho thính giả và độc giả" có thật sự giúp người dân Việt Nam trong và ngoài nước hiểu rõ bản chất gian ác của VC, và làm cho họ can đảm hơn, dám sống cho lý tưởng hay không? Hay mọi người nhận ra trách nhiệm của mình để có thể góp phần ngăn chặn tội ác tày trời của đảng VC? Mà những tội ác này càng ngày càng tràn lan chứ không có chiều hướng suy giảm.

Chúng ta nghe thấy gì?

Suốt bốn thập niên qua tại hải ngoại, tôi thường nghe người ta giảng dạy, hay bảo nhau hãy cởi mở, rộng lượng mà xóa bỏ hận thù. Người ta đua nhau làm việc bác ái và tham gia công tác từ thiện để gọi là bày tỏ thiện chí. Từ trên đài phát thanh, truyền hình và báo chí của đảng VC tại Việt Nam thì ra rả mỗi ngày ca ngợi tinh thần "về nguồn" của những "khúc ruột ngàn dặm". Công tác tuyên truyền của đảng VC xuất hiện trên các đài báo của chúng là chuyện đương nhiên, sẽ còn xảy ra dài dài cho đến khi nào đảng VC cáo chung thì mới thôi. Thế nhưng, như vậy thì có gì để nói? Trên một số đài phát thanh và báo chí của những người Việt nhận mình là Quốc Gia, người ta thường thấy lối viết hay nghe những giọng hao hao giống báo đài của đảng VC. Nội dung có khi gay gắt chống cộng sản, nhưng cũng có khi nghe không khác gì báo đài của "bác và đảng". Có khi trên một lần sóng phát thanh, mới đó gọi đích danh VC để lên án những tội ác của chúng, rồi sau đó làm như sợ động đến đảng VC thì mất cái tính văn minh của người thuộc phe tự do, nên tỏ ra "trung thực" hay "văn minh" theo kiểu nửa vời như đã nói.

Bạn và thù:

Có người bào chữa rằng, chống cộng phải có lúc viết và nói mạnh mẽ và có lúc nhẹ nhàng để đi vào lòng người đọc người nghe. Chủ trương như thế cũng không sao, nhưng lúc nói hay viết nhẹ nhàng thì cũng phải

xác định cho rõ kẻ thù và mọi người biết mình ở vị trí nào, đang nói cái gì và viết về ai? Xóa bỏ hận thù không có nghĩa là thấy kẻ thù rồi nhắm mắt lại, và rồi không dám nêu đích danh hoặc không dám vạch mặt chúng cho thiên hạ thấy cái bản chất gian manh tàn độc của nó. Độc tài thế giới thì lên án gắt gao còn độc tài VC thì không dám nhắc đến. Chúng ta dù là ai, cũng phải xác định rõ kẻ thù ở đâu và ta đang ở chỗ nào, bằng ngôn ngữ gì cũng được. Làm sao để người nghe, người đọc biết là họ đang đọc hay nghe đài phát thanh của bạn, hoặc đang nghe đài Hà Nội hoặc đọc báo "công an" và biết ngay đây là cơ quan tuyên truyền của địch.

Cứ đại hoài hay sao?

Giả thử, VC buông súng, giải tán đảng cộng sản, trả lại tự do cho toàn thể dân chúng Việt Nam, thì ai lại không chịu. Bản chất của người thuộc phe tự do là nhân bản, và khi đó, vấn đề xóa bỏ hận thù ắt sẽ xảy ra, không cần phải hao hơi kêu gọi. Ai lại đi bắt đày đọa những người có thiện chí như thế. Nhưng sự việc may mắn vĩ đại ấy chưa xảy ra mà người ta đã nghe và đã thấy phe tự do không dám gọi VC là VC vì sợ người ta cho mình "lạc hậu" hay quá khích. Người ta có thể đại một lần, chứ chẳng lẽ đại hoài; nửa thế kỷ rồi chưa đủ hay sao? Trong khi ấy thì VC cứ ra rả thúc giục "*đừng gọi chúng ông là VC nữa, vì như thế là kém văn hóa, kém văn minh*". Có người đã nghe nên không ngần ngại quảng bá những bài viết lăng nhục hình ảnh cao đẹp của người Chiến Sĩ Việt Nam Cộng Hòa, những hành vi xúc phạm biểu tượng thiêng liêng của người Quốc Gia... Họ đã làm như lời VC thúc giục để gây thêm nỗi ê chề cho người Việt tha hương.

Kết luận:

Nếu chúng ta sử dụng truyền thông một cách đúng nghĩa chúng ta sẽ tạo sự đoàn kết trong tình đồng bào ruột thịt đang sống lưu vong tại hải ngoại hay còn ở lại trong nước mà không cần phải kêu gào mọi người đoàn kết hay than phiền về vấn đề thiếu đoàn kết gì cả. Đường về quê hương chắc sẽ còn phải dài thêm ra nếu chúng ta còn mơ hồ về VC và ra vẻ chống cộng theo kiểu trí thức, quân tử nửa vời. Đừng nghe VC khuyến dụ rồi quên mất bản chất tàn bạo và vô nhân đạo của chúng.

- "*Đừng nghe những gì cộng sản nói, mà hãy nhìn kỹ những gì cộng sản làm*" như Cụ Nguyễn Văn Thiệu, Cố Tổng Thống của nền Đệ Nhị Cộng Hoà đã nói trước ngày mất nước.
- Đừng nghe lời tuyên truyền từ những cánh tay nối dài của VC tại hải ngoại khi chúng muốn đánh lạc hướng mọi người bằng giọng điệu đạo đức nhân từ.

Muốn thắng VC, chúng ta phải nghiêm khắc với chính mình. Chúng ta không thể gian manh như VC, nhưng dứt khoát phải khôn hơn cái gian manh của bọn chúng.

Huỳnh Quốc Bình